

1. רש"י מסכת שבת עג. המלבנו - **מכבסו** בנהר.
2. רמב"ם הלכות שבת פרק ט
- **המלבן** את הצמר או את הפשתן או את השני וכן כל כיוצא בהן ממה שדרכו להתלבן חייב...
יא - **המכבסו** בגדים הרי הוא **תולדת** מלבן וחייב, ו**הסוחט** את הבגד עד שיוציא המים שבו הרי זה מכבס וחייב, שהסחיטה מצרכי כיבוס היא כמו שההגסה מצרכי הבשול...
3. רמב"ם הלכות שבת כ"ח: מנעל או סנדל שנתלכלך בטיט ובצואה מותר **לשכסכו** במים אבל לכבסו אסור...
4. שש"כ כ"ג: אין לנקות **שטיח**, לא במברשת ולא במכשיר המיוחד לכך, אף אם אינו מופעל על ידי חשמל. וגם **לנער את השטיח בחזקה כדי להסיר את האבק** שבו – אסור, אבל מותר לנערו במקצת. ושטיח כזה והוא חדש או נראה כחדש, לא ינערו אף במקצת...
5. תלמוד בבלי מסכת זבחים צד: בגד - **שרייתו** זהו כיבוסו,
6. משנה ברורה סימן שב ס"ק טו אך יש חילוק בין עורות לבגד **דבעורות לא מקרי כבוס עד שיהיה כיבוס גמור** ובבגדים קיי"ל דשרייתן במים זו היא כיבוס וחייב משום מכבס ל"ש בבגדים לבנים ולא שנא צבועים. ג) והנה בהא דקי"ל דשרייתן היא כיבוס יש דעות בפוסקים י"א **דדוקא כשיש איזה דבר לכלוך** על הבגד דהשרייה מעביר הלכלוך אבל אם אין שם לכלוך ואפילו הושחר מחמת לבישה לא מקרי כבוס ע"י שרייה לבד אם לא שמכבסן ממש או שסוחט את מימיהן ומ"מ **אסור לשרותן מדרבנן גזירה שמא יבוא לסחיטה וי"א דאפילו אין עליהם לכלוך כלל** אמרינן דשרייתן היא כיבוס
7. שו"ת אגרות משה או"ח חלק ב סימן ע ולשרות נייר במים לקנח איזה דבר ומשליכים לאיבוד, **פשוט שאין לאסור** דלא שייך מלבן בנייר ההולך לאיבוד, ואף אם הוא נייר שנשאר קיים נמי לא מתלבן במים אלא מתקלקל וכששרוהו במים לא יחוש על הנייר להוציא המים ממנו...
8. תלמוד בבלי מסכת זבחים צד: אמר רבא: כל כיבוס דלית ליה **כיסכוס** לא שמייה כיבוס.
9. רש"י מסכת זבחים צד: כסכוס - **משפשף צדו זה על צדו זה כדרך המכבס** בגדים אוחז הבגד בשתי ידיו ומשפשף.
10. תלמוד בבלי מסכת שבת קמז. **המנער** טליתו בשבת - **חייב** חטאת.
11. רש"י מסכת שבת קמז. המנער טליתו - מן העפר. **חייב חטאת - דזהו ליבונה**.
12. תוספות מסכת שבת קמז. ד"ה המנער טליתו פי' ר"ח מן הטל שעליו דהיינו כיבוס וליבון חייב חטאת וכן משמע דהוי דומיא דכומתא דרב יוסף אבל בניעור מן העפר כדפירש בקונטרס אין נראה שיהא שייך ליבון.
13. שולחן ערוך או"ח הלכות שבת סימן שב סעיף א **המנער** טלית חדשה, שחורה, מן הטל שעליה, **חייב שהניעור יפה לה כמו כיבוס**. והוא שמקפיד עליה שלא ללבשו בלא נייעור. הגה: וכ"ש שאסור לנער בגד שנשר במים או שירדו עליו גשמים. ודוקא בבגד חדש שמקפיד עליו, (כל בו). י"א דאסור לנער בגד **מן האבק** שעליו, אם מקפיד עליו, וטוב לחוש לדבריו (רש"י וא"ז). אבל מותר להסיר הנוצות מן הבגד בשבת (א"ז)...
14. משנה ברורה סימן שב (ו) וטוב וכו' - עיין בא"ר שכתב **דמדינא יש איסור בזה** כי הרבה ראשונים סוברין כשיטת רש"י ע"ש ומ"מ נראה דיש לסמוך על דעה ראשונה **להקל ע"י א"י** ובפרט דאיכא לפעמים משום **כבוד הבריות** בזה. וטוב ליזהר כשבא שחרית בשבת לבה"מ להניח כובעו ובגדיו במקום שימור כדי שלא יפלו לארץ ויעלו אבק עליהם ויבא לחילול שבת:
15. שו"ת מנחת יצחק חלק ה סימן לט א. ע"ד שאלתו, אם מותר בשבת לטאטא רצפה המוכסה בשטיח עם מטאטא הנקרא **קארפעט סוויפער**, שהמברשות שבו מתנענעות, רק ע"י שהאדם מוליך את המטאטא אנה ואנה, והמה מחומר קל כמו סתם מברשת של מרבדים. (א) הנה לדעתי **אין נכון לעשות כן בשבת**, מטעם שיש בזה כל הדין הנאמר אצל בגדים,
16. שולחן ערוך או"ח הלכות שבת סימן שב סעיף ז טיט שעל בגדו **משפשפו מבפנים** דלא מוכחא מלתא לאתחזויי כמלבן, אבל לא בחוץ דדמי למלבן ומגררו בצפורן. ויש מפרשים דה"מ לה, **אבל יבש אסור** דהוי טוחן.
17. משנה ברורה סימן שב (לד) ומגררו בצפורן - **מבחוץ** דזה לא נחשב ליבון וה"ה דמותר לגררו בגב סכין ואפשר דאפילו בחודו [ב"י] (לו) דהוי טוחן - אף על גב דהוי מלאכה שאינה צריכה לגופה עכ"פ איסורא מיהא איכא לכו"ע וע"י א"י מותר. כתב הט"ז נ"ל **דוקא ביש ממשות טיט על הבגד** וכשהוא מגרד שם אז נפלים פרורי הטיט זה דומה לטוחן אבל אם אין שם אלא **מראה הטיט** והוא מגרר שם לבטל המראה אין זה דומה לטוחן ומטעם זה יש להתיר למי שחלוק שלו מטונף קצת ואין שם ממשות צואה והוא יבש יוכל לגרר בצפורן ולהסיר המראה כדי שיתפלל בנקיות עכ"ל הט"ז ולענ"ד יש לעיין בזה טובא **דנהי דמשום טוחן ליכא הרי עכ"פ מכיון בזה ליפות הבגד** ולצחצחו שלא ישאר עליו שום רושם לכלוך והוי **כמלבן** ועיין בביאור הלכה שהארנו בזה ודע עוד דפשוט דאפילו לדעת הט"ז אינו מותר רק לגרר בצפורן או לכסכו **מבפנים** אבל לכסכו מבחוץ אסור בכל גווני:
18. שו"ת אבני נזר חלק אורח חיים סימן קנט (ט) ליישב כל זה נקדים לבאר מלאכת הסחיטה. והנה **דעת הרמב"ם** [פ"ט הי"א] שהוא **מכלל מלאכת הליבון** כמו הגסה ממלאכת הבישול. ומשמע מדבריו דעל ידי הכיבוס הבגד בולע המים. והרי המים בתוך הבגד מעורב עם הלכלוך שבתוך הבגד ונעשו המים מלוכלכים בתוך הבגד. **וכשסוחטים מתנקה הבגד ממים מלוכלכים**. אבל הרמב"ן כתב [קיא ע"א] **דסחיטה תולדת צובע כדרך מלבן**... (כ) והנראה לי בדעת הרמב"ן **דאפילו סוחט בגד מלובן ממים נקיים יש בו מלאכה**. ואף שאינו דומה למלבן שמנקה הבגד מלכלוך. וזה אין בו לכלוך. מכל מקום כשהבגד שרוי במים. הרי כהה מראה הבגד כנראה בחוש שתיכף שבא מים על הבגד אבד מראיתו [ומשום שהמים אין בו שום גוון כנודע. וכשמובלע בבגד מתפזר מראה הבגד בתוך המים]. על כן על ידי סחיטת הבגד שחוזר מראה הבגד למקומו דומה לצובע. רק שצובע מוסיף מראה חדשה. וסוחט לוקח המים וממילא חוזר מראה הראשון כעין מלבן שלוקח הלכלוך ונשאר מראה הבגד. על כן היא תולדות צובע...
19. ט"ז או"ח סימן שכ ס"ק יב ונ"ל לחלק **דביין לבן** מכבס כמו מים אבל יין אדום אינו מכבס אדרבא מאדים הבגד
20. שש"כ טו:לד מעיל גשם העשוי בד או מצופה גומי... מותר לנערו שלא בחזקה. ואילו **מעיל גשם העשוי חומר פלאסטי** (ללא אריג) ואין בו בד כלל, **מותר לנערו אפילו בחזקה**. [הערה ק"ז שם: ...דעינינו רואות שפלאסטיק מוצק אינו בולע כלל, משא"כ עור דעכ"פ קצת לחות נספגת בעור, כן שמעתי מהגרש"ז אויערבך שליט"א.]